

[Søren P. Larsen.]

retholder i Loven Mulighed derfor; men jeg har under tidligere Debatter her i Salen fremdraget den Ejendommelighed, at saa har man to Slags Kontingenter, idet Kasserne i deres Vedtægter har fastsat Kontingentet for Ikke-Fagforeningsmedlemmer væsentlig højere end for Fagforeningsmedlemmer. Det vil med andre Ord igen sige, at den virkelige Konklusion af det, som Ministeren kalder den principielle Stilling, er, at det, man tilsigter, er en Indskrænkning i Anvisningerne fra de private Anvisningskontorer og lidt efter lidt Nedlæggelse af alle Fæstekontorer og Overdragelse af al Arbejdsanvisning til de offentlige Arbejdsanvisningskontorer, hvor man fortrinsvis skal anvise de forsikrede Arbejde. Naar Arbejdsløshedskassernes Vedtægter er formet saaledes, at den, der er forsikret mod Følgerne af Arbejdsløshed, men ikke er Medlem af Fagforbundene, skal give et højere Kontingent, virker det tilskyndende med Hensyn til at gaa ind i Fagforbundene. En Lovgivning, der har saadanne principielle Maal, har vi vendt os imod tidligere, og vi vil heller ikke medvirke til en saadan Lovgivning nu.

I Loven af 1933 er der den Ejendommelighed, at § 1 indledes med: „Det er ikke tilladt“, medens der i § 2 staar: „Det er forbudt“. Jeg kan huske, at da Forslaget oprindeligt blev fremsat, stod der „Det er forbudt“ i begge Paragraffer. Det var en af de Indrømmelser, den tidligere Socialminister gav Oppositionen dengang, at „Det er forbudt“ blev omskrevet til: „Det er ikke tilladt“. I Lovens § 4 bestemmes det, at Arbejdsanvisningskontorerne skal have deres Opmærksomhed henvendt paa Avertering, navnlig den anonyme Avertering, i Dagblade eller lignende om Tilbud af ledige Pladser og indsende Anmeldelse herom til Direktøren. Lukker man nu alle de private Fæstekontorer og Anvisningskontorer, varer det vel ikke saa længe, før der kommer Forbud imod overhovedet at avertere i Dagbladene efter ledig Medhjælp, og jeg vil derfor gerne spørge, om Regeringen og Administrationen har nogen Erfaring fra disse Omraader.

Lovforslaget betyder en Skærpelse af bestaaende Forhold og en Styrkelse af Fagforeningsvældet her i Landet. Det ønsker vi ikke at medvirke til. De Formaal, Regeringen har med denne Lovgivning, kan vi ikke støtte, men hvor det drejer sig om Beskyttelse af den arbejdsløse, saaledes at han ikke bliver udnyttet paa ublu Vis, vil vi, som vi ogsaa sagde for 4 Aar siden, gerne

medvirke, hvis man kan paavise, at der er Forhold, der begrunder en Skærpelse paa dette Omraade.

Boeck-Hansen: Den Lov, man ønsker ændret gennem dette Lovforslag, er jo kun ca. 4 Aar gammel. Forslaget til den blev fremsat paa et Tidspunkt, da man i øvrigt var stærkt beskæftiget med at faa gennemført det saakaldte Kanslergadeforlig; og det fik dengang en velvillig Behandling fra konservativ Side; det resulterede da ogsaa i, at det konservative Parti sluttede sig til Forslaget. Derfor maa vi synes, at det er et underligt Udslag af Regeringens store Forhandlingsvillighed, som de jo stadig taler om, men ogsaa kum taler om, at de allerede nu fremsætter Forslag til en Ændring af denne Lov.

Maaske er det foreliggende Lovforslag kommet frem, fordi man er bange for, at der bliver for lidt Arbejde at anvise for de offentlige Anvisningskontorer, og jeg skal erkende, at denne Ængstelse kan man jo nok nære i Tider, hvor man har en saa stor Arbejdsløshed, som vi har i Øjeblikket, og naar man staar over for en Vinter, hvor Arbejdsløsheden utvivlsomt bliver større end nogen Sinde før. Det er jo for øvrigt ikke noget beundringsværdigt Resultat, vor saakaldte Arbejderregering har naaet gennem disse 7 Aars Arbejde.

Maaske er Grunden til, at man fremsætter Lovforslaget, ogsaa den efterhaanden ikke helt ukendte, at man vil styrke Fagorganisationerne. Jeg maa erkende, at jeg har den dybeste Respekt for disse Organisationer og ønsker dem alt muligt godt, men det skulde dog vist alligevel være en helt frivillig Sag, om man vil gaa ind i disse Organisationer eller ikke. Jeg ved ikke, hvor stærke Hotel- og Restaurationsfagenes Organisationer er, men jeg ved, at en saadan Lov vilde kunne udnyttes til at styrke disse Foreninger, og det var jo dog ikke Meningen. Jeg mener, at Organisationerne maa leve deres eget Liv uden at faa den Slags Impulser udefra. Det skulde jo dog ikke gerne føre med sig, at Modsætningsforholdet mellem Principaler og Personale uddybes, tværtimod, det er et Skel, man skulde søge at udjævne, og derfor mener jeg ogsaa, at det er af stor Betydning, at man gennem Udvalgsarbejdet faar klarlagt, hvorledes Principalerne, altsaa Hoteller og Restauratører, stiller sig over for dette Lovforslag. Det er en Sag, som jeg synes man maa sørge for at faa klart oplyst.

... Og hvad siger saa de Mennesker, som denne Lovændring gaar ud over? Man har